

Obžalovaní nepoužívali však chráněného slova »Stoletá« samotného, nýbrž s dodatkem »hořká« a jde se zřetelem na tento dodatek o to, zda tu byla pro průměrného kupce dána zaměnitelnost výrobků obžalovaných s výrobkem žalujících.

Slovo hořká znamená v lidové mluvě kořalku nebo likér hořké chuti, vyvolané ponejvíce použitými bylinami. Soukromí žalobci měli na etiketě mimo slova »stoletá« uvedeno »Likérová zvláštnost« a že výrobek je výtažkem z alpských bylin a svou firmu továrnu lihovin. Obžalovaní pak měli uvedenu na vignetě svou firmu, »výrobu jemných lihovin«.

Z uvedeného jasně plyne, že slova »hořká« bylo použito ve vignetě obžalovaných jen jako označení druhu zboží, jako hořké kořalky, resp. hořkého likéru. Tento dodatek tudíž byl bez významu, neboť slovo »Stoletá« neustupovalo nijak do pozadí před tímto pouhým označením druhu zboží.

Průměrný kupec, jenž kupuje podle známky, ví, že chce hořký likér, hořkou kořalku, proudurodně »hořkou« a je při kupu pro něho rozhodným, chce-li určitý výrobek, slovo »Stoletá«. Jsou možny též případy, že jeden kupec doporučuje druhému hořkou kořalku a že mu jako zvláště dobrou odporučí »Stoletou«. Užívali-li tudíž obžalovaní k označení svého výrobku slova »Stoletá«, třebaš i s dodatkem »hořká«, mohli vyvolati u kupců podle zvuku slova a jeho pojmu přesvědčení, že kupují ne jejich výrobek, nýbrž výrobek soukromých žalobců. Při tom nerozhodoval ani nepatrný cenový rozdíl, vždyť kupec nemusil věděti, jakou cenu požadují soukromí žalobci za svůj výrobek.

Ježto, jak již uvedeno, při slovní známce nerozhoduje její úprava, vigneta, v níž je chráněné slovo uvedeno, vždyť se kupuje podle slova, ne podle obrázku, je zmateční stížnost soukromých žalobců odůvodněná a skutková podstata přečinu podle § 23 zák. na ochranu známek po stránce objektivní dána.

Čís. 5643.

Předpis § 9, odst. 2 zákona čís. 130/1936 Sb. z. a n. nerozlišuje, zda jde o řízení před soudem nalézacím neb opravným.

(Rozh. ze dne 23. června 1936, Zm I 233/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací se usnesl při ústním líčení o zmatečních stížnostech obžalovaných F. W. a spol. do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 6. prosince 1935, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem vojenské zrady podle § 6, čís. 2, odst. 3 zákona na ochranu republiky, že advokáti Dr. A. U. a Dr. V. K. podle zákona ze dne 13. května 1936, čís. 130 Sb. z. a n. nemohou prozatím v tomto řízení před zrušovacím soudem vystupovati jako obhájci; důsledkem toho odložil zrušovací líčení na neurčito.

D ů v o d y:

K veřejnému líčení před nejvyšším jako zrušovacím soudem ustanovenému na dnešní den v uvedené trestní věci dostavili se jako obhájci Dr. A. U., advokát v P., za obžalovaného F. W. a R. S. a Dr. V. K., advokát v P., za obžalovaného J. T., A. B. a inž. W. F. Jde o zmateční stížnost jmenovaných obžalovaných proti rozsudku nalézacího soudu, jímž byli uznáni vinnými zločinem vojenské zrady podle § 6, čís. 2, odst. 3 zákona na ochranu republiky.

Dnem 23. května 1936 nabyl však účinnosti zákon z 13. května 1936, č. 130 Sb. z. a n., který mimo jiné v § 6 upravuje zvláštním způsobem podmínky, na kterých je učiněno závislým připuštění určité osoby jako obhájce v trestních věcech pro činy uvedené v § 36 a) zákona na ochranu republiky (srov. § 5 shora citovaného zákona) a tedy i pro zločiny podle § 6 zákona na ochranu republiky. Pro přechodnou dobu, pokud nebude vyhlášen ministerstvem spravedlnosti seznam obhájců oprávněných obhajovati, platí předpis § 9, odst. 2 cit. zákona, podle něhož oprávnění obhajovati v těchto trestních věcech — a tedy i v souzené věci — závisí na dvojí podmínce, totiž že obhájce vykoná písemný slib a mimo to, že byl presidentem příslušného vrchního soudu též jako obhájce připuštěn. Oba obhájci vykazali splnění jen podmínky první, nikoli i podmínky druhé a též telefonický dotaz u presidia vrchního soudu v Praze zůstal v tom směru bezvýsledný, ježto o jejich žádosti za připuštění nebylo dosud rozhodnuto pro neukončení potřebného šetření.

Předpis § 9, odst. 2 cit. zákona zní jasně a určitě, ale též imperativně a musí býti proto přísně vykládán. Nerozlišuje, zda jde o řízení před soudem nalézacím neb o řízení opravné, a znění zákona neskýtá opory pro volnější jeho výklad ve smyslu výkladu obhájců, že podle účelu zákona (ratio legis) nelze vztahovati předpis § 9, odst. 2 cit. zákona i na řízení opravné, kdy obhájci jsou do procesní látky již úplně zasvěceni z řízení první stolice provedeného za jejich účasti.

Oba obhájci nemohou proto prozatím v této vlastnosti a v tomto řízení před zrušovacím soudem vystupovati; poněvadž však podle § 226 tr. ř. nelze za to míti, že se obžalovaní, kteří jsou vesměs ve vazbě, dověděli o překážce, o níž jde, tak včas, že si mohli zřídit obhájce jiné, nezbylo, než odložit zrušovací líčení na neurčito.

Čís. 5644.

Dôvod zmätočnosti podľa § 384, čís. 6 tr. p. môže byť daný len konaním hlavného pojednávania v neprítomnosti osoby, ktorej prítomnosť zákon bezpodmienečne vyžaduje.

Zmätočnosť pokračovania v prípade, kedy nebolo dbané ustanovenia § 406, odst. 2 tr. p., nastáva len v tej chvíli, keď odvolací súd dá prečítať pri odvolacom hlavnom pojednávaní zápisnice a doplnení dôkazov; vtedy treba opravný prostriedok ihneď ohlásiť.